

Hótincs

A beszívó meleg kábító sóhaja
duzzad a nyelvemen, lezenéli
mesém felét, a végét leharapta
az idő foga: belehalt emlékem oka.
Siratóm zúg az égen, örököld csoda
csirázik tenyerem medrében
(boldogság nélkül)
míg szédül lüktető ölem,
bomlani készül...
A beszívó meleg keféli
álmom lüktető lovát,
hallom bú korbácsát
bárgyún legel felhőn a szél,
sem imát sem éneket
ajkamról nem ereget
mintha magamtól is messze lennék.
A kábító meleg lezenéli a mese felét
Mozog az idő nyerge: lám, a paripánk
megbotlik bennem, észre sem vettem
mennyire szerettem...
Köröttem kopár világ
sem gyümölcs sem édenem,
magamat szeltem a térképen:
ugrottam, kúsztam, úsztam, de soha
nem repültem, nem repültem...
Nézem a szót, nem tudom,
hogyan mit keres ott
Az örököld kékségben
a könnyek hegyén, a keretem peremén
lényem sebhelyes szeszélyén,
ott, az ugaron, amikor nélkülüled
minden gondolat nyomtalan az utakon...
Légy velem felettem, könnyeim hegyén,
alattam mélyen a keretem peremén,
bennem, útfélen, légy kenyerem
helyett rejtett perselyem...
Légy velem a szél zúgásán napkeltén
eső kacaján míg sírok ha írok,
csupán ne ott hól a honok
konok holttestén fénylenek a csillagok...
Ott sem ahol álmokat nem találok
bánatom magányán, ne légy ott sem
hól testem időnyergén lohol
meddő fészkem míg kéken s magasan
a nap szemében nincs már fényem...

Megbékülés

Hullám hátán a szél nem fél sem egész
De nem fél sem alant sem felette
Kél de nem kenyér sem vánkos
De felér egy igaz falattal
Vessző hátán az ígéret sem bevált
Sem kőből nem ered
Csupán lenyugszik a Nappal s újraébred
Ha bántod vissza nem üt mégis fájlalod
Amíg dalol a hangját sem hallod
Nevet se adj neki minek halandónak
Szánalom hajnala a tiéd mert akarod

Kettesben

Morzsányi időben elvetem gondolatom,
kalászat aratom a beért lapon.
Italom izét, nyelvem hajtja feléd,
míg szundítanak az ablakok.
A tetők felett a füst is megfagyott.
Idebenn a meleget ölemben
szorítgatom, így teszem eléd
tenyéryni vagyonom.
Felém nyúl tekinteted,
Betű szára beléremeg,
Mozdul pillád s leszakadok.

Hajnali pillanat

Elszunnyadt a csend.
Odakünn a homály
somfordál
perceimen didereg a reggel.
Még szedegetem a meleget
némi apróság takar:
odafentről a Nap
kacagja csontjaimat,
csókja rámfagyott
a takaró alatt.
Megneszeli nyoszolyám
zsenyéni muzsikál
mozdulatnyi melegét
kínálja körém.
Sejtem a leterített éjszakát
a vakfoltokból a homályt
-onnan lesett rám-
a szememből egy nyaláb fényes
szarkaláb körbesétálja
az ébredő szobát.

Szerelmi sirató

Minden nap mint egy év
Ahol nincs sem nyár sem tél
A sóhaj nem rekesz sem fedél
Csupán madár-suhant szenvedély
Bőrömrre tapadt vágyhalom
Melyből kikelt két karom
Benne szorong bú dalom
Őrzi azt az egy napom:
Sugárból szótt két szirmát
Árnyékát hajlékát
Annak álmát valóságát
Abba való zuhanását
Abból való csirázását
Megannyi válságát
A körforgásban
A lenyugvásban
Minden nap egy végtelen vég
Egy égszélesség
Hiányéhség
S én messzi mint a csillagok
Őrzöm azt az egy napot...

Doveri fehér

Láttam fehérén.
Hideg testén kővirág borult egy hullámba
mikor odaértem.
Karjaim tártam
bennük legelt a táj, falt
engem is, tudom, ott voltam éppen.
A szárnyas nagyot csapott
tovarebbent sőtől-e, netán,
fehér volt mint maguk a sziklák.
Hajó vert a közelben tanyát,
árbocán matatott a szél,
bábéli magasságban ezernyi nyelven beszélt.
Kavics kottyant a vízben
mire feleszméltem néger utas
állt merészen egy szikla hegyén.
Nevetett, intett,
a fénytől-e, láttam fehérén
ott voltam éppen.

Ima

Semmi nemi!
Nem tenni-venni
Némi alkalmakat
Álmokat
Maradványokat
Árnyakat
Nem szépíteni
Megzenélni
Leképezni
Felfedezni
Új utakat
Terepeket
Célokat
Medreket
Nem forgolódni
Nem szétfoszlan
Nem visszatérni
De odaérni
De beérni
De adakozni
A szegénynek,
A cselédnek,
Az életnek,
Az Édennek,
Az Istennek.
Ámen!

Hangok a Wienerwaldban

A fák párájában úszott a szó
Csiga nyálába szótte ízét
Tovakúszott a fűvön
Az éj rejtelmében
A város felé
Mi maradtunk
Köztünk termett a hangszünet
Csupán a pirkadat szakította meg.
CSÓKOM
Ajak karcsú hegyén
Összesúgnak ránc-katlanok
Íz csillan pereme
Koszorút szó fogaival.